

אור האמת הפנימית

"(לא) לבד בסין" מאת: עדי גל

טוב הסיפור הזה היה אמור להגיע כבר איכשהו... הרבה פעמים אני חושבת לעצמי שיום אחד אני אשב ואכתוב ספר על הרפתקאותיי במזרח הרחוק... טיילתי הרבה, אז יש לי חוויות...

לבד על הר בסין. כן, ככה זה היה.

הייתי בסין בעיר שנקרא 'העיר העתיקה' (old city) ליג'יאנג [Lijiang] הכל שם פגודות, פגודות, פגודות, יפהפה בסגנון העתיק. שם התחברתי למישהי בשם סיוון לצאת איתה לטראק על ההר הסמוך, טראק ידוע למטיילים שנקרא "שביל קפיצת הנמר" טיול של יומיים (עם שינה באמצע, על ההר) אל עבר ההרים המושלגים, ברגל, כמובן עם תרמיל.. אז יצאנו. בקושי הכרתי אותה. השם שלה הוא כמו של אחותי אז אמרתי 'יאללה נלך...'

על החומה הסינית

התנהלות של טיול. (טיפשי לא?)

אני לא אשכח את הטיול הזה. שביל היציאה לטראק הזה עבר דווקא דרך בית ספר. אני זוכרת את עצמי כמו בהילוך איטי עוברת את המגרש כדורגל של הבית ספר; כאילו מגרש כזה עם שערים כאלו... ומשם 'הופה -היי' אנחנו מתחילות את הטרק.

במקרה, או שלא במקרה, הגיעה חבורה נוספת בדיוק מתי שיצאנו אנחנו, משפחה מאנגליה אמא, אבא (דיי מבוגרים), הבן שלהם והבת שלהם, שהיו בגילאי עשרים פלוס מינוס. טוב. אמרנו שלום שלום, נעים מאוד, והתחלנו ללכת. עולים על הר. דיי גבוהה. ברקע (מרחוק) היה נוף מרהיב של פסגות מושלגות, מקום באמת קסום... (לא מגיעים עד הפסגה.. זה כבר למקצוענים, לדעתי..) ואני הולכת לי מקשיבה למוזיקה, מסתכלת על הנופים המרהיבים, סיוון צועדת לפני והמשפחה גם. הבן שלהם, חלוץ, הולך מהר, מהר. ואט אט לפעמים מתחיל להיעלם לי בסיבובים.

ממשיכה. מסתכלת, נהנית, מזמזמת לעצמי שיר קוסמי עליז. סיוון נעלמת לי בעיקול, בזווית העין רואה אותה הלאה. מרחוק. אני ממשיכה מסתכלת, נופים, באמת יפים... מוזיקה באוזניים והופ. מצאתי את עצמי לבד. אין אף אחד לא לפני לא מצדדי ולא מאחורי.

טוב. לא נורא. נמשיך, נתראה בעיקול הבא. לא מתראים. וככה זה נמשך. כמה זמן עבר? לפחות שעה.... היה לי ביד צילום מפה כזה של שרבוט, מה שחילקו בגסט האוס וזהו.

אני עוצרת מרימה מבט, סוגרת את המוזיקה. אין אף אחד. קוראת בקול "סיוון?!" אין קול ואין עונה. (מניאקית) צועקת למשפחה מאנגליה. שום דבר. אה?! אני גם קולטת שהשמש כבר בזווית כזאת של עוד מעט שקיעה. לא מפחדת. ממש ממש בלי שום פחד. זה אני זוכרת היטב. לא פחדתי אפילו לשנייה. לא יודעת למה. ידעתי שאני אפגוש אותם איפשהו על השביל, זה היה לי ברור. אבל לא רציתי להיכנס לחושך. התחלתי להזדרז. אני זוכרת שקיללתי את העלייה התלולה שהייתי צריכה לעלות בה. (בכ"ז סין, שלג, הרים..) אני זוכרת את עצמי עולה ומסביבי הכל צמחייה, סוג של טבע, עצים שיחים ושאר דברים... נו.. הר.. באמצע שאני עולה אני שומעת רשרוש מכיוון השיחים. מסתכלת... הבן של המשפחה מאנגליה פתאום יוצא לי מבין השיחים! "אני כבר מתברבר פה שעתים", ככה הוא אומר לי (הלך מהר מהר, אבל לאן?) "לא מצליח למצוא את השביל!"

ברור שהגענו לגסט האוס [של הלינה באמצע הדרך], ברור גם שהגענו כבר אחרי שהשמש שקעה. בחושך. זה ברור... ברור גם שהם שאלו "איפה היינו?" זה ברור. מה שלא היה לי ברור אז, והתבהר לי רק כמה שנים טובות אחר כך זה שמשוה היה שם בשבילי נחלץ לעזרתי, מזל? לא חושבת. אולי גם, אבל יש עוד משהו שהולך איתי תמיד, אורי שלי. העצמי הפנימי, הנשמה שלי, כל אחד איך שהוא אוהב לקרוא לזה היה שם איתי ובשבילי- בשביל שלי.

"שביל קפיצת הנמר" הערך בוויקיפדיה - כאן